

6529 Enefte Bøje af Fianantsloof. f. Fianantsaaret fra 1ste April 1870 til 31te Marts, 1871. 6530

lille ubetydelige Spørgsmaal op til en Afgjørelse af, enten vi ville gennemføre Hærloven eller ikke. Som Folge af Frygten for, at det ikke blot i Udlandet, hvor det aldeles sikkert vil blive det, men ogsaa i Indlandet skal blive opfattet, som om vi stemte for eller imod Hærlovens Gjennemførelse, er det, at jeg i det Stykke stiller mig fuldkommen paa Regjeringens og Landsthingets Side; thi vi ere ikke tjente med, at en sliq Dpfattelse gjør sig gjældende. Man vil sige, at vi opmandede os 1866—67 til at vedtage en Hærlov for derved at vække en vis Agtelse i Europa, fordi vi, uagtet nylig slagte til Jorden, atter reiste os og lagde for Dagen vor Villie til at gjøre Alt, hvad der stod i vor Magt for at væbne os og indøve os til paa Farens Dag at lægge det tungest mulige Sværd i Kampens Bægttskaal, at vi saaledes fore op for et Par Aar siden i et lyst Dieblt, men nu fortryde det. Saaledes vil det blive fortolket. Jeg siger slet ikke, at det fra Udvalgets Mindretals Drdsførers Side er Meningen, men han har været overordentlig uheldig, troer jeg, i at begrunde den hele Modstand imod Mandskabets Indkaldelse. Det ærede Medlem siger jo, at Kjernen af Nægtelsen egentlig er den, at vi ville forebygge, at det Misnøie, som „sporadisk“, det vil strøvis, omkring i Landet har gjort sig gjældende imod Hærloven og dens Gjennemførelse, ikke skal vinde i Styrke og Omfang, saa at det vil umuliggjøre det, at opretholde Hærloven ved dennes Gjennemsyn; men her troer jeg rigtig nok, at Lægedommen er værre end Sygdommen, thi er der noget Medlem her i Thinget, tør jeg vel sige — alle Andre ufortalt — der har ærlig gjort Sit til at vække Misnøie med Hærloven, saa er det aabenbart det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg), som er Drdsfører for Mindretallet (En Stemme: Nei). Der er Medlemmer, der sige Nei nu, som aldrig vilde have tænkt paa at gjøre Modstand, thi de vilde have rødmæret over det; men fordi de have faaet det ærede Medlem til Drdsfører, der stod i

et særlig nært Forhold til Hærloven, have de sluttet sig til ham. Jeg er overbevist om — og jeg har endeel Erfaring i den Retning — at de Mænd, som der her er Tale om at indkalde, ikke havde den ringeste Anelse om, at der kunde være Spørgsmaal om, at de ikke skulle møde. Naar man siger: „Træd an!“, saa møde de naturligtvis, og det er kun, naar de faae en eller anden Drdsfører, der ynkes over dem, at nu skulle de fra Fader og Moder med Madposen paa Ryggen og skulle rette sig for en Officer, kort sagt, vænne sig til at indøve sig i de Forhold, som det gjælder om i Krigen: at lide og at lyde — det er de to sværeste Ting i Verden — det er kun, naar der er En, der i Folkethinget vil see at snalke Morten og Hans og Seppe fri for at blive indkaldt — thi selv kunne de jo ikke gjøre det —, at i det Hele dette Spørgsmaal kommer frem. Det er denne Mand, der er kommen tilorde i Forslaget, og alene af den Grund kan jeg ikke stemme for det. Jeg vil ikke have, at det danske Folk skal staae gennem Afstemningen i Folkethinget som mistænkt for, som tagende sig ud som saa blodagtigt, at det ikke vil fyldestgjøre en Hærlov, vi nylig have vedtaget, fordi dens Bestemmelser i deres Udførelse komme os lidt til Meelighed, krænte vor Magelighed eller Bequemmelighed osv., ikke at tale om, at Gjennemførelsen kunde være forbunden med lidt Beløstning. Jeg skal slutte med at sige, at man imod os, der staae paa den Side; at vi holde paa Forsvarsvæsenet, har udkastet den Uttring, at det er ikke det, det gjælder om for Danmark, det er ikke det, hvortil vi tør sætte noget Haab om Folkets og Rigets Dpretsning, det er ikke i Væbningsagen, at vi skulle finde vor Frelse, det er ikke om den, det gjælder. Nei! Jeg troer endogsaa, det ærede Medlem tæt ved mig, det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgfreds (E. Nielsen), har udtalt, at det, det gjælder om, at den Skide, hvorfra Forrygelsens Styrke, Gjenfædelsens Kraft risler, er en sund, kraftig og god Folke-